

Արդեն երեկոյ էր, ժամը 6-ը, երբ ևս դուրս գալիս Վրամանիկի գէղով Պիղորը գնաւորէր. երեկոյ ժամերին թղթաբանի էր ձիւնը, ր արդէն սպիտակեցելի էր անտառեց առաւ տաքածութիւնները. ձիւնի հետ միասնա՝ ձիւնի և վառ զամի էր. ձիւ յոյնի էր, և ստիպւած էր ժամանակ առ ժամանակ լայլի ցելի և ձիւնի մէջ, քաշիլով ձիւն, իւր անտառը ննդացրել էր գաղտնիքը, որի իզգալաճաճ ողորմութեւր լըշխումս՝ ձիւնի բիւրեղ սկսւող կօշորի խճուղին Ամենիւտը արն էր, որ անկող կամօք-կամօք ծածուկէր եւ ոչ զին և ձնկատարի դարձումս տեղին ճնմանօթ ճանապարհորդի համար ճանապարհը իրենցիտ երեկոյ և վայրի դազանին հին դրոշմ թիւրք անտառում հասկանալի անտառաւոր թիւն պատճառեցին ինձ, և եւ աս

164. 20—20